

Kedves testvérek, a mai ünnepen Szent Józsefre emlékezünk, és kérjük az ő közbenjárását, és úgy tekintünk rá a mostani nagyböjti elmélkedéseink során, mint a remény emberére. Mégpedig olyan emberre, aki nem ideig-óráig tartó reménykedést hordozott szívében, hanem bízott, hitt az Isten örök tervében. Bízott abban, hogy az ígéretét betölti. Bízott abban, hogy akár rendkívüli módon is közelíti az embert, az ő igazsága az igaz, és ezért tudott ő Boldogságos Szűz Máriának társaként az üdvösségünk szolgálója lenni. Tartsuk szem előtt az ő példáját is.

A mostani elmélkedésben, amit a reményről szeretnék folytatni, legyen ő társunk és kísérőnk. Testvérek, a mostani alkalommal, ahogyan jeleztem, arról a témáról szeretnék beszélni, hogy úgy tekintsünk a reményre, amit I. Korinthus levélben Pál apostol így ír 15. fejezet 19. versében Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban és akkor folytatja, akkor szájalomra méltóbbak vagyunk mindenki másnál. Ha csak ebben az életben reménykedünk. Nagyböjti készülletünk abban is segíteni akar, hogy a bennünk lévő vágyakat, reményeket tisztítsuk, erősítsük, Jézuséhoz próbáljuk igazítani, illetve engedjük, hogy ő járja át a mi lelkünket. Húsvétra készülünk, egyházunk vezet bennünket, Isten igéje vezet bennünket és hallgatunk is erre az igére. A remény zarándokai vagyunk, éppen ezért ebben a szent évben reményünk okát, tárgyát, célját külön szeretnék magunk elé állítani, és szeretnék ezt minél hatékonyabban megélni. Közös készülletről van szó. Ahogyan talán, akik a múlt alkalommal itt voltak egy héttel ezelőtt, emlékezhetnek rá, akkor egy közös beszélgetésre is próbáltam buzdítani a testvéreket, hogy osszuk meg reménységünk tapasztalatát. Osszuk meg azt, amikor reménytelenek voltunk, mi az oka, és hol tapasztaltuk meg az Istennek a jóságát. Remélem, hogy sikerült ilyen beszélgetéseket kezdeményezni akár egymással, akár családban, akár ismerősi körben.

Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban. Ezekről szeretnék most néhány gondolatot megosztani. Nagyon sokszor bizony azt vesszük észre a saját reményünkkel, reménykedésünkkel kapcsolatban, hogy csak erre az életre vonatkozik. Nem az örök életre, nem arra, amit Jézus megígért nekünk, nem arra, amire meghívott bennünket. Rövid távú reménykedés az, amikor ilyeneket mondunk például: majd holnaptól minden megváltozik bennem, holnaptól majd erős leszek, hogy majd megjavulok. Nem sikerült, rossz a tapasztalatom,

de holnaptól megjavulok. Vagy amikor ennyit mondunk akár egymásnak is: csak a mai napot éljem túl. Holnap is ezt fogom mondani? Nem túlélésre hív bennünket az Isten, hanem örömteli életre. Nem arra hív, hogy bizonyos nehézségeket jól, vagy rosszul éljük túl.

Sokszor hamis remény vezet bennünket, és a hamis reményben az a nehézség, hogy valójában nem engedi, hogy találkozzunk az élet realitásával, nem engedi, hogy az élet realitását engedjük magunkra hatni, nem szembesülök az élettel. A hamis remények becsapnak bennünket. Például, amikor azt mondom: de nekem igazam van, én ezt ismerem, a másik meg nem ismeri. Hányszor és hányszor ebből következik konfliktus, vagy ebből akár kapcsolatnak a megszakadnak. Igaza van. Nagyon fontos az igazság. Nagyon fontos, hogy az igazság vezessen bennünket. De hányszor és hányszor hamisnak bizonyul a tudás, amit birtoklok, mert csak töredékes, mert csak részleges, mert a másikonak is van jó meglátása, mert a másikonak is van tapasztalata.

Egyszer egy püspök atya mondta ezzel a témával kapcsolatban, hogy a boldogságmondásokban, amikor felsorolja Jézus, hogy boldogok a lélekben szegények, boldogok, akiket üldöznek, boldogok, akikre mindenféle rosszat fognak hazudozni, de Jézus nem mondta azt, hogy boldogok azok, akiknek igazuk van. Ez nincs a boldogságmondások között. Hányszor ebbe kapaszkodik? Igazam van. Akkor miért nem úgy történik minden, ahogy szerintem jó lenne? Hamis remény. Vagy amikor az anyagi javakról, a gazdagságról gondolkodom. Azt mondtam, hogy anyagi javakkal rendelkezem, jó körülményeket tudtam biztosítani saját magamnak, gyerekeimnek, családtagjaimnak. Miért? Mert gondosan jártam el. Mert okos voltam, mert jól felhasználtam a lehetőségeket, azért, mert beosztottam a javakat, lehetőségeket, és ez igaz. De mégis mi felé vezet bennünket ez? Hogy megmaradjak az anyagi biztonság által keltett hamis reménynél. Közben mennyire fontos, hogy gondosan járjunk el az anyagi javak használatával is. Vagy amikor egy társadalmi berendezkedésben bízom. Azt mondom, hogy majd minden jó lesz. Van egy társadalmi elgondolás, egy társadalmi idea, ami vonzza az embereket, a közösségeket, és azt gondoljuk, ha ezt elérjük, akkor majd ez jó lesz. Hányszor és hányszor fordult elő ez a történelemben? Úgy gondolták, hogy egy idea, egy gondolat majd földi Kánaánt fog varázsolni. Hamis remény. Hamis remény a jóssággal kapcsolatban is sokszor

megérint bennünket, amikor például azt gondoljuk, gondolom másról, önmagamról, hogy majd az ember belátja, hogy mi a jó és mi a rossz. Majd önmagától belátja, egy gyermek, egy közösség, egy kultúra majd belátta, megtanulja és meg fogja tartani. Látjuk, hogy ez nem automatikus. Nem is biztos, hogy belátja. Hát mennyire meg kell küzdeni egy gyermekkel, hogy valamit meg tudjon tanulni. Milyen küzdelmet vívnak napról napra a pedagógusaink. Miért? Hogy a tudást, az ismeretet át tudják adni a gyermekeknek. És miközben azt mondjuk, hogy majd ő rájön, majd ő megtanulja, akkor egy hamis reményt fogalmazok meg, de el is engedem a következő generációnak a kezét. Hogy hányszor mondjuk - különösen idősebb emberek, akár még igaz is lehet a mondásuk- régen minden jobb volt, vagy esetleg még hozzáteszik azt is, hogy a jövőben minden jobb lesz.

Tehát nem a jelenben élek, nem itt hozom meg a döntéseimet, hiszen a múltba révedek, vagy éppen a jövőtől várok valamiféle vigasztalást. Eltűnik az életnek a realitása. Ez igaz a kapcsolatainkra, igaz a feladatainkra, igaz az önnevelésünkre és a hitéletünkre vonatkozóan is igaz. Régebben többen imádkoztam, de majd holnaptól. Mitől fog megváltozni. Ugyanehhez a hamis reményhez kapcsolódik az is, amikor azt várjuk, hogy valaki más közösség oldja meg az én életemet. Valaki mentsen már meg. Mert én itt vagyok, én jó vagyok, de hát rászorulok, hogy valaki mentsen meg. Általában itt nem az örök üdvösségre gondolok, hanem egy adott, szociális élethelyzetre. Hogy hányszor csak e világban reménykedünk Krisztusban, amikor a reménytelenségünk vagy elveszett reményeink vezetnek bennünket. Elveszett reményeinket folyamatosan megsiratom, gyászolom. Szükséges megtenni, megsiratni, gyászolni? Igen. De ha folyamatosan ezt teszem, akkor mi fog vezetni? Mindig az elveszett reményem, ami nincs, ami nem valósult meg, ami múlt, ami engem kisebbé tesz, hiszen sosem tudtam felnőni ahhoz, amit a reményem tartalmazott.

Ugyanígy a kudarcoknak a folyamatos felnagyítása félelemre vezet bennünket. Amikor uralkodnak rajtunk, igenis azt eredményezik, hogy csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban. Ugyanígy, ha a sérelmeket hordozom, és ebből értelmezek mindent, akkor csak ebben a világban reménykedem. Majd itt igazság lesz, igazságszolgáltatás. Itt majd valamiféle emberi rendet tesz.

Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, akkor szájalomra méltóbbak vagyunk minden másnál. Hányszor hordozgatunk remény helyett hiedelmeket önmagunkban. Például, amikor azt mondom, én mindent kibírok. Munkában, fizikai erőfeszítésben, kapcsolatban, sérelmekben. Én mindent elviselek, mert el kell viseljem. Hamis elvárás, hamis illúzió, olyan remény, ami nem arra vezet, hogy igenis a szenvedésnek is van értelme. Annak is van értelme, amit nem tudok megoldani. Amikor nem tudok győzni, mindannyian győzni akarunk, magunk fölött is, mások fölött is. Minthogyha folyamatos vesztesekkel találkozánk. Mindez nyilvánvalóan a reménytelenséget erősíti bennünk. És persze nem feledkezhetünk meg arról sem, hogy itt vannak a bűneim, vagy amikor azt mondom, hogy én tudok bűn nélkül élni, nem úgy, mint mások. Egy olyan reménykedés, ami illúzióvá válik. Vagy abban gondolkodom, hogy én a magam erejéből, ügyességéből, következetességéből, erőfeszítéséből, fegyelmezettségéből eljutok ide, hogy bűn nélkül tudok élni. Vagy ugyancsak evilági reménykedést jelent a bűneimmel kapcsolatban, amikor azt mondom, hogy vannak ugyan bűneim, de a következményeit én tudom kezelni, azoknak gyakorlatilag nincs is hatása az életemre. Nem jelenik meg, tudok így élni, aztán a bűneim meggyengítenek, tönkretesznek, sebezhetővé tesznek.

Lehetne persze sorolni, hogy hány és hány olyan dolog van az életünkben, amikor valójában reménykedünk, de csak evilági módon, csak ennek a világnak a keretei között. Majd igazság lesz, majd rend lesz, majd szép lesz, majd jó leszek, majd egészséges leszek. Szeretném mondani, ezek nagyon fontos vágyak. De látjuk, hogy sebzetten, törékenyen, töredékesen tudjuk ezt megélni, illetve Krisztusban gyönyörűen, gyógyultan tudjuk élni az életünket. Erre mondja Jób könyve: a reményük csalódássá válik. Ahogy a bölcsesség könyvében olvassuk, holt dologba vetették reményüket. Majd egy félelmetes kijelentés ugyancsak a bölcsesség könyvéből: az ítélet napján nem lesz reményük. Ha csak evilági dolgokban reménykedek, ha csak itt szeretnék jó trendet, jövőt magamnak, az ítélet napján nem lesz reményem. Márpedig Jézus pontosan ezt adja meg, hogy az ítélet napján is van reményem. Miért? Mert hiszek az örök életben, hiszek az Atya irgalmában, hiszek abban, hogy gyógyítani akar, hiszek abban, hogy segítségemre akar lenni, hogy éltetni akar. Van még egy kockázatos területe az életünknek, amire nem nagyon szoktunk

úgy gondolni, mint hogyha reménytelenek lennénk, pedig jelen van az életünkben, ez pedig a vallásosságunk. Amikor reménykedek, akár még Krisztusban is, de csak ebben az életben. Krisztusra nekem úgy van szükségem, hogy ebben az életben legyen erőforrásom, legyen bátorításom, legyen társam, legyen útmutatásom.

Amikor úgy tekintek a vallási magatartásra, hogy majd az segít megváltozni, akkor azt felcserélem a megtéréssel. Vagy amikor úgy tekintek a vallásra, az imára, a szeretet cselekedeteinek a gyakorlására, hogy ez engem jobbá tesz azért, hogy jobb ember legyek. Ez fontos, de nem mutat túl ezen világ keretein. Ugyanígy, amikor a vallásra úgy tekintek, mint polgári életvitelnek a megőrzésére. Miközben milyen nagy jelentősége van, hogy van egy a kereszténységből, vallási magatartásból kialakult életvitel, ami segít az élet normalitását megélni. Viszont ha csak idáig tart a gondolatom, akkor csak ebben a világban reménykedek és nem Krisztusban. Ezen magatartásnak ilyen ismertető szavai vannak: nálunk ez nem szokás, mi ezt nem így szoktuk. Lehet ennek ereje, de amikor fölébe kerekedik az Istennel való dinamikus kapcsolatnak, akkor máris leszűkül e világi keretek közé. Vagy amikor a biztonságra gondolok így, mint reményre. Biztonságban van az életem, mert imádkozom, és számomra ez elég. Vagy ahogyan sokszor a társadalom próbálna ránk, vallásos emberekre gondolni, alakítsunk ki egy olyan társadalmat, kultúrát, ahol minden jó lesz. Az egyház tevékenységének csak ez a célja, hogy itt a földi keretek között minden jó legyen. Ne legyen beteg, vagy ha van beteg, akkor legyen ápoló mellette. Legyen valaki, aki biztonságosan tanítja a gyermekemet. Legyen valaki, aki engem a közügyekben segít. Ha csak így tekintünk az egyházra, Krisztus egyházára, az evilági remény, az egy leszűkült remény.

Természetesen a nagybőjtnek nem az a célja, és én sem ezt szeretném tenni, hogy lesújtsa, agyonnyomjon bennünket. Nem pusztán az a feladata, hogy rávilágítson a gyengeségre, hanem, hogy rávilágítson az életre. Így tehát egy pár perc erejéig érdemes figyelmet fordítani arra, hogy és Jézus hogyan gyógyítja a reményünket. Hogyha csak e világban reménykedem Krisztusban, Ő hogyan nyit távlatot számomra az örök élet felé? Az üdvösség reménye felé. Ő adja számunkra a végső értelmezési pontot, mert van örök élet, van

feltámadás. Mert ott van az Istennek az igazsága. Ez számomra gyógyító erővel hat, biztonságot, erőt ad.

Erre mondja az első Péter levél első fejezete: hitetek és reményetek Istenben legyen. Hát ezt nézzük meg egy picit. Jézus Krisztus, mint megváltó, az emberiség, de az én megváltóm is. Közel jön hozzánk, társunk lesz, velem zarándokol. Így akarja reményemet isteni léptékűvé tágítani. Tanít. Tanít az igazságról. Tanít az igazságra, tanít az élet forrására. Micsoda reményforrás testvérek a számunkra, hogy mi hallgathatjuk az Isten igéjét. Minden egyes szentmisében elhangzik. Vasárnap még inkább ünnepeinket, de olvashatom, és imádkozhatom. Az Isten igéje, mint a reményünknek az erősítője.

Hogyan teszi távlatossá reményünket Jézus. Úgyhogy megbocsát, de nem csak megbocsát, hanem tanít bennünket megbocsátani. Bocsánatot kérni, megbocsátani. Látjuk, hogyha nincs megbocsátás, csak gyűlölködés, csak ellenségeskedés, akkor beszorítjuk magunkat ezen világ szűkös kereteibe. Csak a megbocsátás, bocsánatkérés által tudunk túllépni ezen. Csak akkor van jövőnk, csak akkor van távlatunk. Tanít megbocsátani és meggyógyít bennünket. *A megbocsátás begyógyítja bűn okozta és a reményvesztettség okozta sebeket és csodát tesz mindannyiunkkal. Erre készülünk. Húsvét Istennek a csodája. Meggyógyít bennünket.*

Jézus úgy teszi örök léptékűvé a mi reményünket, reménykedésünket, hogy örök életet ígér. Sőt, ez a tanítását is odaadja, és újjá teremti a szabadságomat. Jézus úgy teszi örök élet léptékűvé a reményemet, hogy a Szentlelkével állandóan megfiatalít, lendületet ad, állandóan készlet. Tedd meg bátran, mert, hogy képes vagy rá. Miért? A Szentlélek képesít. Nem zárkozunk be önmagunkba. Nem zárul be, nem zár be bennünket sem betegség, sem korlát, sem életkor, sem élethelyzet, hanem Istennek a Szentlelke mindig-mindig a közösség felé irányít, a növekedés felé irányít bennünket. Jézus Krisztus új reményt ad mindannyiunknak.

Tehát mi nem csak ebben a világban reménykedünk Krisztusban, hanem a mi reményünk az túlmutat világunk keretein. A gondolkodásunk, a vágyaink, a cselekedeteink, a közösségi életünk is. Ebben nagyon nagy segítséget jelentenek nekünk az ünnepeink. Az ünnepek mind reményforrások. A húsvét,

mint reményünknek a megerősítője, újjáteremtője. Hogyan? Majd húsvét éjszakáján, amikor az egyház kérdésére megismételjük a keresztségi fogadásunkat ott teremti újjá, mert keresztény akarok lenni, mert Krisztushoz akarok tartozni, mert az Ő életét akarom élni. Ellene mondasz-e a gonosznak? Igen. Hiszel-e Jézusban? Igen, az Atyában, a Fiúban, az egyházban, az örök életben. És erre azt mondjuk, igen, ez az újjáteremtés. Újjáteremti a reményünket. Nagyböjt abban segít, hogy ezt a készséget fejezzük ki. Kész vagyok arra, hogy befogadjam az Ő igéjét, személyét, tanítását, testvéri közösségnek a segítségét. Imádkozzunk ezért és egymásért is, hogy a reményünk túlmutasson ezen világ keretein.